

Forfatter: Udrag fra De tvende Draaber

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 217.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365562224/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

De tvende Draaber

Legende

En gammel, grublende Klosterbrøder sad en Sommernat i sin Celle med en Bog foran sig, hvori hans Levnet var opskrevet og hvori han, som sædvanlig, vilde nedskrive en eller anden opbyggelig Tanke, inden han lagde sig til at sove i Lægkisten, der stod ved hans Side og tjente ham til Seng. Ved Lampen stod et Crucifix, med et Dødningshoved under, med Indskrift: *Memento mori*, og et Tureglas, som han mekanisk vendte, hvergang det var udrundet. I sin høire Haand holdt han en dyppet Pen, hvori Blækket efterhaanden samlede sig i Spidsen til en Draabe. Han stirrede paa den sorte Draabe med ufravendt Blik, medens hans Aand syntes fordybet i den Tanke, han vilde nedskrive; men det var ham, som Tanken blev større og vægtigere, jo længer han grublede derpaa; ogsaa den sorte Draabe i Pennen blev større og tungere; men faldt dog ikke af.

Han tænkte paa det Ondes Oprindelse og Væsen, og paa Betydningen deraf hos alle Sjæle. Han tænkte nærmest paa det Ondes første Rørelse i hans egen Sjæl og paa enhver Skikkelse, hvori det var fremtraadt i hans Liv, fra hans tidligste Barndom, til den Time i hans Oldingsliv, som han nu vidste vilde udrinde, med det sidste Sandskorn i Glasset.

Enhver af de mangfoldige Fristelser, han, ved sin mægtige Tro og Aandens Kraft i hans Villie, havde overvundet, stod atter for ham i sin mest tillokkende Skikkelse, og han barvede. Det var ham, som den længst udkæmpede Kamp med alle Verdslighedens og Begjærlighedens Dæmøner skulde begynde paany og han nu, i sin Dødsstund, skulde overvældes af de Magters forenede Kræfter, som han ofte med hele sin Ungdoms og Manddoms Styrke kun med Møie havde besejret i deres enkelte Fremtrædelser. Ikke blot de overvundne Fristelser reiste sig paany, men de uovervundne, med deres uendelige Følgerække, stode i levende Billeder for hans aandelige Blik – og han blegnede.

Fra *Fjortende Eventyr og Fortællinger*, 1864